

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 464 din 10 iulie 2007

HOTĂRÂREA
în Cauza Lupaș și alții împotriva României
Strasbourg

(Cererile nr. 1.434/02, 35.370/02 și 1.385/03)

În Cauză Lupaș și alții împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii B.M. Zupancic, președinte, J. Casadevall, V. Zagrebelsky, E. Myjer, David Thor Bjorgvinsson, doamnele I. Ziemele, I. Berro-Lefevre, judecători, și domnul V. Berger, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 23 noiembrie 2006,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată.

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află 3 cereri (nr. 1.434/02, 35.370/02 și 1.385/03) îndreptate împotriva României, prin care 19 reclamanți ale căror nume figurează în anexă, cetățeni ai acestui stat (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 18 septembrie 2001, 5 august 2002 și, respectiv, 13 decembrie 2002, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Domnul Dumitru Mircea Gheorghiu, reclamant în cererea nr. 1.434/02, a decedat la data de 18 iulie 2002. Cererea sa a fost continuată de soția sa și unică sa moștenitoare, doamna Maria Pusta.

3. Reclamanții sunt reprezentați prin domnul A. Vasiliu, avocat din București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat prin agentul său, doamna B. Ramașcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

4. La data de 24 martie 2005, președintele Secției a III-a a hotărât să comunice cererile Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia acestor cauze. În urmă abținerii domnului C. Bîrsan, judecător ales pentru România, Guvernul l-a desemnat pe domnul J. Casadevall pentru a face parte din completul de judecată (art. 27 § 2 din Convenție și art. 29 § 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Cei 19 reclamanți ale căror nume figurează în anexă sunt descendenții unei părți din coproprietarii unui teren de circa 15 hectare, situat în Constanța, pe țărmul Mării Negre.

A.Istoricul proprietății terenului

6. Prin Hotărârea din 16 aprilie 1937, Curtea de Apel București, care fusese sesizată cu o cerere de partaj a unui bun imobil compus dintr-un teren în suprafață de circa 15 hectare pe țărmul Mării Negre și din construcțiile anexe ce aparținuseră defunctului Alexandru N. Steflea, a constatat că o parte din moștenitori își vânduseră cotele-părți din succesiune lui Nicolae Lupaș, care a rămas de atunci în indiviziune cu alți 12 moștenitori.

7. Pentru a pune capăt coproprietății, Curtea de Apel București a partajat bunul în 360 de cote-părți, dintre care 249,6 i-au fost atribuite lui Nicolae Lupaș, în timp ce celorlalți 12 moștenitori li s-au atribuit 9/360, 8/360 sau 14,4/360 din bun.

8. În urmă unei a două cumpărări de cote-părți din succesiune, Nicolae Lupaș a devenit proprietarul a 264/360 din bunul în discuție, în coproprietate cu 11 moștenitori.

9. Prin Decretul nr. 102 din 20 aprilie 1950, Adunarea Națională, la propunerea Consiliului de Miniștri, a expropriat din motive de utilitate publică, și anume construirea unei baze militare, două terenuri, printre care și terenul menționat mai sus, precum și un alt teren adiacent ce aparținea unui terț.

10. După anul 1950, deoarece proiectul militar a fost abandonat, o mare parte din terenul ce aparținuse lui Nicolae Lupaș și celorlalți coproprietari a fost ocupată de Inspectoratul Județean de Poliție, în timp ce restul parcelelor au fost transformate în urma lucrărilor de amenajare a falezei sau au fost atribuite unor particulari pentru construirea de locuințe.

11. La sfârșitul unei proceduri referitoare la revendicarea terenului adiacent celui ce aparținuse lui Nicolae Lupaș și celorlalți coproprietari, Judecătoria Constanța, printr-o sentință rămasă definitivă din 5 decembrie 1994, a declarat Decretul nr. 102/1950 contrar Constituției din 1948 în vigoare la data exproprierii și a dispus restituirea acestui teren moștenitorului fostului proprietar. Instanța a reținut, pe de o parte, că proiectul de construcție militară fusese abandonat la puțin timp după expropriere și, pe de altă parte, că fostul proprietar nu primise nicio despăgubire pentru exproprierea bunului său.

B.Primă acțiune în revendicare (Cererea nr. 1.434/02)

12. În anul 1998, reclamanții, domnii Adrian Lupaș, Nicolae Lupaș, Ovidiu Lupaș, Verginiu Lupaș și doamna Ana Teodosiu, în calitate de copii și moștenitori ai lui Nicolae Lupaș, decedat în 1959, au formulat o acțiune în revendicare împotriva soților B. pe motivul că aceștia ocupaseră ilegal o parcelă de 638 m², situată în str. Turda nr. 30, pe amplasamentul unei părți a terenului ce aparținuse lui Nicolae Lupaș. Reclamanții au arătat că parcela în

discuție făcea parte din cele 249,6/360 cote-părți atribuite în 1937 de către Curtea de Apel București lui Nicolae Lupaș și că ea nu aparținuse niciodată statului în baza vreunui titlu de proprietate valabil.

13. Soții B. au invocat un fine de neprimire pentru lipsa calității procesuale active, pe de o parte, din cauza exproprierii parcelei revendicate înainte de decesul lui Nicolae Lupaș și, pe de altă parte, din cauză neacceptării succesiunii autorului lor. În orice caz, ei au apreciat că acțiunea este inadmisibilă, deoarece ea nu fusese introdusă decât de către moștenitorii lui Nicolae Lupaș, fără acordul moștenitorilor celorlalți 11 coproprietari.

14. Printr-o cerere de intervenție voluntară principală, ceilalți 14 reclamanți, domnii Nicolae Chirescu, Dan Mihai Banciu, Mihai Anton Ricci, Dumitru Mircea Gheorghiu și Teodor Grigoriu și doamnele Minerva Ionescu, Dorina Voinescu, Sorina Moarcaș, Rodica Ionescu, Vândă Rosculeț, Eugenia Steflea, Elisabeta Stoica, Diana Ruxandra Tomescu și Ioana Greceanu, moștenitori ai 9 dintre cei 11 coproprietari menționați mai sus, s-au reunit în acțiune pentru a-și demonstra drepturile asupra parcelei în litigiu. Ei l-au mandatat pe domnul Adrian Lupaș, primul reclamant, să îi reprezinte.

15. Conform informațiilor furnizate de reclamanți, moștenitorul unuia dintre foștii coproprietari refuzase să se alăture acțiunii lor, în timp ce moștenitorii unui alt fost coproprietar nu au putut fi identificați.

16. Prin Hotărârea din 30 martie 2000, Tribunalul Galați, apreciind că primii 5 reclamanți făcuseră dovadă calității lor de moștenitori ai lui Nicolae Lupaș, precum și a dreptului de proprietate al acestuia din urmă asupra unei cote de 264/360 din bunurile rămase din succesiunea lui Alexandru N. Steflea, a respins primul argument al soților B.

17. Cu toate acestea, tribunalul a statuat că parcelă în litigiu nu aparținea exclusiv lui Nicolae Lupaș, ci că acesta nu era decât coproprietar al ei. Prin urmare, observând că lipsește acordul moștenitorilor din partea a 2 coproprietari, tribunalul a declarat acțiunea principală și cererea de intervenție inadmisibile, pe motivul că introducerea unei acțiuni în revendicare, ca act de dispoziție referitor la un bun indiviz, trebuia să întrunească acordul tuturor coproprietarilor. Or, cotele-părți ale reclamanților nu reprezentau decât 342/360 din bunul aflat în litigiu.

18. Apelul introdus de reclamanți, care au arătat că nu era necesar acordul tuturor coproprietarilor din moment ce acțiunea în revendicare era în beneficiul tuturor coproprietarilor, a fost respins de Curtea de Apel Galați. Dezbaterile au avut loc de la data de 5 septembrie 2000, în lipsa primului reclamant, iar pronunțarea a fost amânată pentru 8 septembrie 2000, deși, conform afirmațiilor acestui reclamant, el ceruse un termen mai lung pentru a-și angaja un avocat.

19. Curtea de Apel Galați a observat în primul rând că Hotărârea din 1937 a Curții de Apel București nu procedase la partajul bunului indiviz, care a rămas în continuare în coproprietate, în ciuda stabilirii cotelor-părți. Ulterior, ea a arătat că era de notorietate faptul că un singur coproprietar nu putea revendica un bun indiviz fără acordul tuturor celorlalți

coproprietari, deoarece această acțiune nu viză numai apărarea dreptului de proprietate asupra cotelor-părți, ci și recunoașterea unui drept de proprietate asupra întregului bun, precum și restituirea bunului către cel care îl revendica.

20. Reclamanții au formulat un recurs, pretinzând că, în circumstanțele speței, aplicarea regulii unanimității încălca principiul liberului acces la justiție. În acest sens, ei au informat Curtea Supremă de Justiție că moștenitorul unuia dintre foștii coproprietari, deși fusese informat despre existența litigiului, refuzase să participe la acesta și că acordul celorlalți moștenitori era imposibil de obținut, deoarece aceștia erau răspândiți în diferite țări.

21. Prin Hotărârea din 24 aprilie 2001, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul, statuând că reclamanții nu puteau revendica un bun indiviz în detrimentul și cu încălcarea drepturilor moștenitorilor celorlalți coproprietari.

C.A doua acțiune în revendicare (Cererea nr. 35.370/02)

22. În anul 1999, reclamanții, domnii Adrian Lupaș, Nicolae Lupaș, Ovidiu Lupaș, Verginiu Lupaș și doamna Ana Teodosiu, au formulat împotriva Societății Comerciale „Histria Shipmanagement” o acțiune în revendicare a unei parcele de 405 m², situată în str. Turda nr. 30, pe amplasamentul unei părți a terenului ce făcuse obiectul Hotărârii din 1937 a Curții de Apel București. De asemenea, ei au solicitat anularea contractului încheiat în 1999, prin care societatea comercială cumpărase această parcelă de la un terț, susținând că acesta nu avusese niciodată titlu de proprietate valabil asupra parcelei în litigiu.

23. Societatea comercială a invocat un fine de neprimire determinat de faptul că acțiunea nu fusese introdusă decât de către moștenitorii lui Nicolae Lupaș.

24. Prin Sentința din 28 februarie 2000, Judecătoria Constanța a admis argumentul societății comerciale și a declarat acțiunea inadmisibilă.

25. Instanța a observat că, în speță, Hotărârea Curții de Apel București din 1937 nu îi atribuisese lui Nicolae Lupaș decât cote-părți din terenul ce aparținuse lui Alexandru N. Steflea, fără ca ulterior să aibă loc vreo lotizare.

26. Statuând că o acțiune în revendicare a unui bun indiviz nu viză numai apărarea dreptului de proprietate asupra unei cote-părți din bun, ci și recunoașterea acestui drept asupra întregului bun, precum și restituirea lui către cel care îl revendica, instanța a conchis că, în lipsa acordului tuturor moștenitorilor foștilor coproprietari, reclamanții nu puteau revendica parcela în discuție.

27. Apelul formulat de reclamanți a fost respins prin Hotărârea din 30 ianuarie 2001 a Curții de Apel Galați care a apreciat că era de notorietate faptul că un singur coproprietar nu putea revendica un bun indiviz fără acordul celorlalți coproprietari.

28. În susținerea recursului formulat împotriva hotărârii mai sus menționate, reclamanții au pretins că, din moment ce un coproprietar putea să își vândă cotele-părți fără acordul celorlalți coproprietari, nu există niciun motiv de a i se interzice să revendice întregul

bun indiviz pentru a-și apăra dreptul său de proprietate asupra cotelor-părți pe care le deține. Ei au adăugat că acordul tuturor coproprietarilor nu era necesar, deoarece, dacă acțiunea în revendicare s-ar finaliza cu reîntoarcerea bunului în patrimoniul coproprietarilor, ea ar fi în avantajul tuturor.

29. În fine, ei au subliniat că trebuie ținut cont de particularitățile speței, și anume de caracterul abuziv al transferului bunului în patrimoniul statului și de dificultatea, chiar imposibilitatea de a cunoaște toți moștenitorii foștilor coproprietari din motive de circumstanțe sociale și istorice ale vremurilor respective, precum și din cauză timpului care s-a scurs de atunci.

30. Observând că procedura de partaj pornită prin Hotărârea din 16 aprilie 1937 de Curtea de Apel București nu a ajuns la un partaj efectiv al terenului, Curtea Supremă de Justiție a statuat că reclamanții nu puteau revendica un drept de proprietate exclusiv asupra parcelei în litigiu.

31. Prin urmare, reamintind că, conform regulii unanimității, un coproprietar nu putea face niciun act de administrare sau de dispoziție referitor la bunul indiviz fără acordul celorlalți coproprietari, Curtea Supremă a respins recursul prin Hotărârea din 15 mai 2002.

D.A treia acțiune în revendicare (Cererea nr. 1.385/03)

32. În anul 1999, reclamanții, domnii Adrian Lupaș, Nicolae Lupaș, Ovidiu Lupaș, Verginiu Lupaș și Doamna Ana Teodosiu, au formulat împotriva a 2 terți o acțiune în revendicare a două parcele de 469,32 și, respectiv, 459 m², situate în Str. Patriei nr. 30-32, pe amplasamentul unei părți a terenului ce făcuse obiectul Hotărârii din 16 aprilie 1937 a Curții de Apel București.

33. Ei au arătat că, prin Hotărârea din 1996 a Consiliului Local Constanța, unuia dintre terți i s-a atribuit ilegal proprietatea celor două parcele, iar ulterior acesta a vândut una dintre ele celuiilalt terț. La solicitarea reclamanților, Consiliul Local Constanța a fost, de asemenea, introdus în cauză.

34. Acesta a invocat un fine de neprimire din moment ce acțiunea nu fusese introdusă decât de către moștenitorii unei părți din coproprietarii terenului.

35. Printr-o cerere de intervenție voluntară principală, ceilalți 14 reclamanți, domnii Nicolae Chirescu, Dan Mihai Banciu, Mihai Anton Ricci, Dumitru Mircea Gheorghiu și Teodor Grigoriu și doamnele Minerva Ionescu, Dorina Voinescu, Sorina Moarcaș, Rodica Ionescu, Vândă Rosculeț, Eugenia Steflea, Elisabeta Stoica, Diana Ruxandra Tomescu și Ioana Greceanu, s-au reunit în acțiune pentru a-și demonstra drepturile asupra parcelelor în litigiu.

36. Prin Sentința din 30 octombrie 2000, Judecătoria Constanța a declarat acțiunea inadmisibilă pe motivul că revendicarea unui bun indiviz avea ca scop recunoașterea unui drept de proprietate exclusiv asupra întregului bun, precum și restituirea sa celui care îl revendica.

37. Or, instanța a statuat că, în speță, în lipsa acordului tuturor moștenitorilor foștilor coproprietari, reclamanții nu puteau să revendice parcelele în litigiu din moment ce nu se puteau prevala decât de un drept de proprietate asupra unor cote-părți.

38. Apelul formulat de reclamanți a fost respins prin Hotărârea din 18 aprilie 2001 a Curții de Apel Constanța, care, după exemplul tribunalului, și-a motivat hotărârea prin imposibilitatea de a revendica un bun indiviz în lipsa acordului tuturor coproprietarilor.

39. În susținerea recursului lor formulat împotriva hotărârii mai sus menționate în fața Curții Supreme de Justiție, reclamanții au pretins că, din moment ce un coproprietar își putea vinde cotele-părți fără acordul celorlalți coproprietari, nu există niciun motiv de a i se interzice să revendice întregul bun indiviz pentru a-și apăra dreptul său de proprietate asupra cotelor-părți pe care le deține. Ei au adăugat că acordul tuturor coproprietarilor nu este necesar, deoarece, dacă acțiunea în revendicare s-ar finaliza cu reîntoarcerea bunului în patrimoniul coproprietarilor, ea ar fi în avantajul tuturor.

40. Ei au subliniat că trebuie ținut cont de particularitățile speței, și anume de caracterul abuziv al transferului bunului în patrimoniul statului și de dificultatea, chiar imposibilitatea de a cunoaște toți moștenitorii foștilor coproprietari din motive de circumstanțe sociale și istorice ale vremurilor respective, precum și din cauză timpului care s-a scurs de atunci.

41. În fine, ei au argumentat faptul că obligația de a reuni acordul tuturor coproprietarilor fusese înlăturată implicit prin intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, care prevedea posibilitatea de a restabili dreptul de proprietate asupra cotelor-părți dintr-un bun indiviz.

42. Curtea Supremă de Justiție a reținut că procedura de partaj începută prin Hotărârea din 16 aprilie 1937 a Curții de Apel București nu se finalizase cu un partaj al terenului. Drept care, ea a statuat că acțiunea reclamanților nu se referea la un anumit bun ai cărui proprietari exclusivi ar fi, ci la cotele-părți nedisociabile de cele ce aparțin celorlalți coproprietari.

43. Ea a înlăturat, de asemenea, argumentul întemeiat pe Legea nr. 10/2001, pe motivul că această lege nu intrase în vigoare decât după data introducerii acțiunii, și anume în 1999. În orice caz, ea a apreciat că noua regulă nu se putea aplica decât în cadrul procedurii speciale prevăzute de Legea nr. 10/2001, or, acțiunea în revendicare a reclamanților era fondată pe prevederile Codului civil.

44. Prin urmare, în aplicarea regulii unanimității, Curtea Supremă de Justiție, prin Hotărârea din 18 septembrie 2002, a respins recursul.

II. Practică internă pertinentă

A. Hotărârea din 24 noiembrie 1972 a Tribunalului Suprem

45. Deși nicio prevedere legislativă nu a prevăzut aplicarea regulii unanimității coproprietarilor pentru a revendica un bun indiviz, fostul Tribunal Suprem conchisese, prin Hotărârea din 24 noiembrie 1972, imposibilitatea pentru un singur coproprietar să introducă o asemenea acțiune, în următoarele condiții: atâta vremea cât indiviziunea continuă să existe, drepturile coproprietarilor asupra bunului în discuție nefiind stabilite, ei nu ar putea pretinde un drept exclusiv asupra cotelor-părți pe care le dețin decât după partajul bunului, atunci când fiecare dintre ei va fi obținut o parte în proprietate exclusivă. De aici rezultă că un [singur] coproprietar nu poate revendica un bun indiviz înainte de partaj, deoarece acțiunea în revendicare implică existența unui drept exclusiv și determinat, pe care un coproprietar nu-l va dobândi decât prin efectul partajului.

B.Hotărârea din 29 septembrie 2000 a Curții Supreme de Justiție

46. Jurisprudența creată de Tribunalul Suprem a fost respectată de majoritatea instanțelor, cu câteva mici excepții, printre care Hotărârea din 29 septembrie 2000 a Curții Supreme de Justiție care, după ce a reamintit regulă unanimității, a concluzionat:

„(...) în speță și, în general în cazurile acțiunilor în revendicare a imobilelor naționalizate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, regimul juridic al acestor imobile și al persoanelor ce pretind că naționalizarea a fost eronată diferă în mod esențial de cazurile clasice.

Foștii proprietari sau moștenitorii lor se află în imposibilitatea de a solicita partajul bunului înainte de revendicare, deoarece li s-ar opune lipsa titlului de proprietate atâta vreme cât caracterul eronat al naționalizării și lipsa titlului de proprietate valabil al statului nu vor fi stabilite.

În aceste cazuri «sui generis», acțiunile în care revendicare au un caracter complex și depășesc modelul acțiunii clasice în revendicare; unul sau mai mulți coproprietari sau unul sau mai mulți dintre moștenitorii lor, dar nu neapărat toți, pot introduce o acțiune în justiție pentru a demonstra (...) că statul nu deține niciun titlu de proprietate valabil (...) și, prin urmare, pentru a obține confirmarea existenței bunului, naționalizat pe nedrept, în patrimoniul proprietarului sau al succesiunii sale. Ulterior, ei vor putea solicita partajul. ”

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

47. Reclamanții se plâng de încălcarea dreptului de acces la justiție din cauză respingerii acțiunilor lor în aplicarea regulii unanimității necesare pentru revendicarea bunurilor indivize.

Ei invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede astfel în partea sa pertinentă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) de către o instanță (...), care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A.Asupra admisibilității

48. Guvernul consideră că reclamanții aveau la dispoziție o altă acțiune pentru a-și demonstra dreptul de proprietate, și anume o acțiune în revendicare a propriilor cote-părți. În acest sens, el face trimitere la Hotărârea din 3 februarie 2005 prin care Înalta Curte de Casație și Justiție (*Înalta Curte*) a admis parțial o acțiune în revendicare a unui imobil ce aparținea în coproprietate mai multor persoane și Facultății de Drept din București și care fusese expropriat în 1945. Înalta Curte a dispus restituirea cotelor-părți revendicate de Facultatea de Drept, însă a respins cererea moștenitorilor celorlalți coproprietari pe motivul că, în ceea ce-i privește pe aceștia, exproprierea fusese legală.

49. Reclamanții contestă existența în dreptul intern a unei căi de recurs care să le permită să revendice numai propriile cote-părți. Ei arată că circumstanțele cauzei soluționate prin Hotărârea din 3 februarie 2005 a Înaltei Curți erau total diferite de cele ale cazului lor. În această privință, ei subliniază că acțiunea în revendicare menționată de Guvern a fost introdusă de Facultatea de Drept din București împreună cu totalitatea moștenitorilor foștilor coproprietari. Or, simplul fapt că această acțiune nu a fost admisă decât în ceea ce privește cotele-părți ale Facultății de Drept din București nu poate duce la concluzia că instanțele interne ar fi analizat-o pe fond dacă ar fi fost introdusă numai de Facultatea de Drept din București sau de o parte din moștenitorii foștilor coproprietari.

50. Curtea apreciază că argumentul Guvernului, extras din posibilitatea ca reclamanții să-și revendice numai cotele-părți, este similar cu o excepție de neputință a căilor de recurs interne.

51. Cu toate acestea, Curtea observă, după exemplul reclamanților, că situația acestora este diferită de cea soluționată prin Hotărârea din 3 februarie 2005 a Înaltei Curți. În această cauză, cererea de restituire fusese formulată de Facultatea de Drept din București și de totalitatea moștenitorilor foștilor coproprietari. Prin urmare, Înalta Curte a examinat fondul cauzei. Or, în cazul reclamanților, tocmai lipsa de acord unanim al moștenitorilor foștilor coproprietari este cea care a dus la anularea acțiunilor în revendicare.

52. Drept care, Curtea apreciază că soluția la care a ajuns Înalta Curte în hotărârea citată de Guvern nu poate fi transpusă *mutatis mutandis* în cauză de față.

53. În orice caz, Curtea observă că Guvernul nu a furnizat alte exemple de jurisprudență pentru a dovedi eficacitatea unei acțiuni în revendicare referitoare doar la unele cote-părți dintr-un bun indiviz.

54. Rezultă că excepția Guvernului nu poate fi reținută.

55. În plus, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. În plus, Curtea relevă că el nu este lovit de niciun motiv de inadmisibilitate. Așadar, el trebuie declarat admisibil.

B.Pe fond

56. Guvernul arată că marea parte a doctrinei și jurisprudența constantă a instanțelor interne consideră că introducerea unei acțiuni în revendicare constituie un act de dispoziție în

privința bunului indiviz și că, prin urmare, și contrar actelor de conservare a bunului, acordul tuturor coproprietarilor este necesar pentru a revendica un astfel de bun.

57. Guvernul admite că regulă unanimității este o construcție jurisprudențială ce poate duce la limitări ale dreptului de acces la o instanță. Cu toate acestea, el apreciază că aceste limitări tind spre un scop comun și că există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat.

58. Guvernul arată că regulă mai sus menționată tinde să protejeze drepturile moștenitorilor coproprietarilor ce nu au participat la acțiunile în revendicare, din moment ce soluția acestor acțiuni le-ar putea influența drepturile. El expune, pe de o parte, că succesul acestor acțiuni ar implica recunoașterea drepturilor reclamanților asupra întregului bun în detrimentul celorlalți coproprietari și, pe de altă parte, că respingerea acțiunilor li s-ar impune cu autoritatea de lucru judecat tuturor coproprietarilor, chiar dacă o parte din aceștia nu a participat la ele.

59. În fine, Guvernul arată că limitarea accesului la o instanță nu este decât temporară, deoarece reclamanții vor putea introduce noi acțiuni de îndată ce vor fi obținut acordul tuturor moștenitorilor foștilor coproprietari.

60. Reclamanții admit că regulă unanimității este aplicată de majoritatea jurisprudenței interne, dar ei contestă temeinicia sa. Ei arată că, în situația lor, în care moștenitorul unuia dintre coproprietari a refuzat să se alăture acțiunilor lor și în care moștenitorii unui alt coproprietar nu au putut fi identificați, aplicarea acestei reguli i-a privat de orice mijloc de a-și demonstra drepturile succesoriale. Prin urmare, ei apreciază că acțiunea în revendicare ar trebui privită ca un act de conservare a drepturilor tuturor coproprietarilor și că exercitarea ei ar trebui să fie deschisă tuturor coproprietarilor pentru a-și apăra drepturile în caz de apropiere ilegală a bunului de către un terț.

61. În plus, ei subliniază că o parte din jurisprudența Înaltei Curți, de care aparține Hotărârea din 29 septembrie 2000, a renunțat la aplicarea regulii unanimității în cazul imobilelor pe care statul și le-a apropiat în timpul regimului comunist.

62. Curtea reamintește încă de la început că art. 6 § 1 îi garantează fiecăruia dreptul ca o instanță să ia act de orice contestație legată de drepturile și obligațiile sale cu caracter civil (*Goldor împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 21 februarie 1975, seria A nr. 18, p. 18, § 36).

63. Desigur, dreptul de acces la o instanță nu este absolut. El poate da ocazia unor limitări implicit admise, deoarece el reclamă prin însăși natura sa o reglementare din partea statului. În elaborarea unei astfel de reglementări, statele se bucură de o anumită marjă de apreciere. Cu toate acestea, limitările aplicate nu pot restrânge accesul deschis individului de o manieră sau într-o asemenea măsură încât dreptul să fie atins în însăși substanța sa. Mai mult decât atât, ele nu se conciliază cu art. 6 § 1 decât dacă urmăresc un scop legitim și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat (vezi, printre altele, *F.E. împotriva Franței*, Hotărârea din 30 octombrie 1998, Culegere de hotărâri

și decizii 1998-VIII, p. 3.349, § 44, și *Yagtzilar și alții împotriva Greciei*, nr. 41.727/98, § 23, CEDO 2001-XII).

64. În fine, Curtea reamintește că reglementarea referitoare la formalitățile ce trebuie respectate pentru a formula un recurs urmărește să asigure bună administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice (vezi *Bulena împotriva Republicii Cehe*, nr. 57.567/00, § 28, 20 aprilie 2004). În acest domeniu, rolul Curții nu este să analizeze în abstracto legislația și practica interne pertinente, ci de a analiza dacă modalitatea în care i-au afectat pe reclamanți a încălcat Convenția (vezi *Kaufmann împotriva Italiei*, nr. 14.021/02, § 33, 19 mai 2005).

65. În speță, Curtea observă că nu există nicio îndoială că acțiunile reclamanților cădeau sub incidența art. 6 pe latura sa civilă din moment ce urmăreau obținerea restituirii terenurilor ce aparținuseră autorilor lor.

66. Ea observă apoi că, conform regulii unanimității, instanțele interne le-au declarat acțiunile inadmisibile pe motivul că fuseseră introduse fără acordul moștenitorilor a doi dintre foștii coproprietari ai bunurilor revendicate.

67. Așadar, este obligația Curții să verifice dacă regula unanimității aplicate în speță de instanțele interne este clară, accesibilă și previzibilă în sensul jurisprudenței Curții, dacă limitarea pe care a impus-o dreptului reclamanților de acces la o instanță urmărea un scop legitim și dacă era proporțională cu acesta.

68. Curtea constată în primul rând că regula în discuție este o construcție jurisprudențială ce nu decurge dintr-o dispoziție procedurală specifică, ci este inspirată din particularitățile acțiunii în revendicare.

69. Având în vedere faptul că această regulă jurisprudențială era respectată de majoritatea instanțelor interne, Curtea poate admite că ea era clară și accesibilă și că aplicarea sa în speță era previzibilă. Curtea poate, de asemenea, să admită că ea urmărea un scop legitim, și anume protejarea drepturilor tuturor moștenitorilor foștilor coproprietari ai bunului.

70. Mai rămâne de aflat dacă, atunci când au cerut obținerea acordului tuturor moștenitorilor foștilor coproprietari, instanțele le-au impus reclamanților o sarcină disproporționată care rupe justul echilibru dintre, pe de o parte, preocuparea legitimă de a proteja drepturile tuturor moștenitorilor și, pe de altă parte, dreptul reclamanților de acces la o instanță pentru a-și revendica cotele-părți din bunul indiviz.

71. În această privință, Curtea observă că părțile au puncte de vedere divergente în ceea ce privește necesitatea de a obține acordul tuturor coproprietarilor pentru a introduce o acțiune în revendicare. Reclamanții pretind că acțiunea în revendicare ar trebui considerată ca un act de conservare a bunului la dispoziția fiecărui coproprietar și că ar fi în avantajul tuturor coproprietarilor. Guvernul arată că, la vederea consecințelor importante pe care dreptul intern le atașează soluției unei astfel de acțiuni, este necesar acordul tuturor coproprietarilor, ca pentru orice act de dispoziție asupra bunului.

72. Curtea nu consideră necesar să soluționeze această controversă, ce ține de teoria și practică interne de drept civil.

73. Într-adevăr, este suficient să constate că regulă unanimității nu numai că i-a împiedicat pe reclamanți să obțină examinarea temeiniciei acțiunilor lor de către instanțe. În realitate, ținându-se cont de circumstanțele speciale ale speței și în special de data naționalizării și de dificultățile ce decurg din această pentru a identifica moștenitorii unui fost coproprietar, precum și de refuzul moștenitorului unui alt fost coproprietar de a se alătura acțiunilor lor, ea reprezintă un obstacol insurmontabil pentru orice tentativă viitoare de revendicare a bunurilor indivize.

74. Desigur, Curtea observă că cea de-a doua acțiune în revendicare nu a fost introdusă decât de moștenitorii lui Nicolae Lupaș. Cu toate acestea, având în vedere imposibilitatea de a obține consimțământul tuturor moștenitorilor foștilor coproprietari, Curtea apreciază că o eventuală cerere de intervenție din partea celorlalți 14 reclamanți nu ar fi schimbat nimic în soluția acestei acțiuni.

75. Prin urmare, reamintind că orice prevedere a Convenției sau a oricăruia dintre protocoalele sale trebuie interpretată astfel încât să garanteze drepturi concrete și efective, iar nu teoretice sau iluzorii, Curtea nu poate accepta argumentul Guvernului conform căruia respingerea acțiunilor reclamanților nu reprezintă decât o limitare temporară a dreptului lor de acces la o instanță. În acest sens, Curtea observă, de asemenea, că, în afară de Hotărârea din 3 februarie 2005 a Înaltei Curți, Guvernul nu a indicat niciun alt mijloc juridic de natură să le permită reclamanților să își demonstreze drepturile succesoriale. În fine, Curtea observă cu interes că, recent, a fost trimis în Parlament un proiect de lege referitor la modificarea Codului civil, care elimină în mod expres regulă unanimității.

76. În lumina considerentelor de mai sus, Curtea apreciază că aplicarea strictă a regulii unanimității le-a impus reclamanților o sarcină disproporționată ce i-a privat de orice posibilitate clară și concretă de a obține examinarea de către instanțe a cererilor lor de restituire a terenurilor în litigiu, aducând astfel atingere substanței înseși a dreptului lor de acces la o instanță.

77. Prin urmare, a avut loc încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție.

II. Asupra pretenției încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

78. Reclamanții apreciază că respingerea acțiunilor lor i-a împiedicat să se bucure de drepturile lor succesoriale. Ei pretind că, în baza Hotărârii definitive din 5 decembrie 1994 a Judecătorei Constanța, care a constatat neconstituționalitatea Decretului de expropriere nr. 102/1950, ei aveau „o speranță legitimă” de a li se restitui bunurile aflate în litigiu. Prin urmare, ei denunță o încălcare a dreptului lor la respectarea bunurilor, așa cum este el garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede astfel:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

79. Guvernul afirmă că reclamanții nu au „niciun bun” și „nicio speranță legitimă”, în sensul jurisprudenței Curții, de a se bucura de dreptul de proprietate asupra terenurilor revendicate, din moment ce au fost scoase din patrimoniul autorilor lor în anul 1950 și că de atunci ei nu au obținut nicio hotărâre definitivă care să dispună restituirea lor.

80. În ceea ce privește Sentința din 5 decembrie 1994, Guvernul arată că ea nu se referea decât la cel de-al doilea teren ce făcuse obiectul exproprierii din 1950. Pretinzând că situația celor două terenuri este diferită, el apreciază că concluzia la care a ajuns instanța în sentința mai sus menționată nu putea fi extinsă mutatis mutandis asupra cauzei reclamanților.

81. În orice caz, Guvernul arată că sentința unei instanțe interne nu are autoritate de lucru judecat decât în ceea ce privește părțile din acest litigiu. El arată că, în dreptul român, numai hotărârile Curții Constituționale sunt obligatorii erga omnes. Or, Curtea Constituțională nu controlează decât conformitatea legilor în vigoare cu Constituția din 1991. Analiza conformității prevederilor legale intrate în vigoare înainte de 1991 cu normele constituționale anterioare Constituției din 1991 ține de competența instanțelor ordinare, ale căror hotărâri nu sunt obligatorii decât inter partes.

82. Reclamanții susțin că faptul că s-a constatat neconstituționalitatea Decretului nr. 102/1950 prin Sentința din 5 decembrie 1994 are consecințe asupra tuturor bunurilor expropriate prin acest act. Prin urmare, ei apreciază că nu și-au pierdut niciodată dreptul de proprietate asupra terenurilor revendicate și pretind că respingerea acțiunilor lor echivalează cu o măsură de expropriere.

83. Curtea reamintește, în primul rând, că ea nu poate analiza o cerere decât în măsura în care se referă la evenimente întâmplate după intrarea în vigoare a Convenției în ceea ce privește partea contractantă în discuție. În speță, bunurile aflate în litigiu au fost expropriate în 1950, adică înainte de 20 iunie 1994, dată la care Convenția a intrat în vigoare pentru România. Așadar, Curtea nu este competentă *ratione temporis* să analizeze circumstanțele exproprierii terenurilor litigioase.

84. Prin urmare, reclamanții nu se pot plânde de o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 decât în măsura în care procedurile în cauză se referă la „bunuri” ai căror titulari sunt, în sensul acestei prevederi. Noțiunea de „bunuri” poate include atât „bunuri actuale”, cât și valori patrimoniale, inclusiv creanțe, în baza cărora reclamanții pot pretinde că au cel puțin o „speranță legitimă” de a obține folosirea efectivă a unui drept de proprietate (*Kopecky împotriva Slovaciei* [MC], nr. 44.912/98, § 35, 28 septembrie 2004).

85. În speță, Curtea constată că nicio instanță internă sau autoritate administrativă nu le-a recunoscut reclamanților în mod definitiv dreptul de a li se restitui terenurile în litigiu. Rezultă că reclamanții nu au niciun „bun actual” în sensul jurisprudenței citate.

86. Rămâne de analizat dacă ei puteau avea cel puțin o „speranță legitimă” de a li se recunoaște un drept de proprietate asupra acestor bunuri.

87. În această problemă, Curtea a statuat deja că o creanță nu poate fi considerată ca o „valoare patrimonială” decât atunci când are o bază suficientă în dreptul intern, de exemplu atunci când este confirmată printr-o jurisprudență bine stabilită a instanțelor (*Kopecky*, citată mai sus, § 52).

88. În speță, Curtea observă că creanța în restituirea pe care o puteau eventual invoca reclamantii era, de la bun început, o creanță condițională, deoarece chestiunea reunirii condițiilor legale pentru a li se restitui terenurile trebuia soluționată în cadrul acțiunilor în revendicare pe care le-au formulat.

89. Desigur, Judecătoria Constanța care a judecat cererea de restituire a terenului adiacent celor revendicate de către reclamantii a dat câștig de cauză moștenitorului fostului proprietar, pe motivul că Decretul de expropriere nr. 102 din 20 aprilie 1950 încălcăse prevederile constituționale în vigoare la acea dată.

90. Cu toate acestea, Curtea constată, după exemplul Guvernului, că în dreptul intern sentința Judecătoriei Constanța nu are autoritate de lucru judecat decât în ceea ce privește părțile implicate în acest litigiu. Așadar, nimic nu permite Curții să speculeze care ar fi fost concluziile instanțelor interne dacă ar fi analizat pe fond acțiunile în revendicare ale reclamantilor. Prin urmare, Curtea consideră că sentința menționată mai sus nu investea reclamantii cu un drept executoriu de a obține restituirea terenurilor ce au aparținut autorilor lor.

91. Prin urmare, Sentința din 5 decembrie 1994 nu era suficientă pentru a genera un interes patrimonial ce constituie o „valoare patrimonială” ce reclamă protecția art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Kopecky*, citată mai sus, § 59).

92. În lumina considerentelor de mai sus, Curtea apreciază că acel capăt de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 este incompatibil *ratione materiae* cu prevederile Convenției și trebuie respins conform art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra celorlalte pretinse încălcări

93. În Cererea nr. 1.434/02, invocând art. 6 din Convenție, reclamantii pretind că refuzul Curții de Apel Galați de a admite cererea primului reclamant și de a amâna cu mai mult de 3 zile pronunțarea hotărârii pentru a-și angaja un avocat a adus atingere garanțiilor procesului echitabil.

94. Curtea observă în primul rând că reclamantii nu au adus dovadă că ar fi făcut o astfel de cerere.

95. În orice caz și presupunând că această cerere ar fi fost reală, ținând cont de constatarea încălcării dreptului de acces la o instanță la care a ajuns, Curtea consideră inutil să analizeze separat acest capăt de cerere.

IV. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

96. Conform art. 41 din Convenție, Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.

A.Prejudiciu

97. Reclamanții solicită 580.000 euro reprezentând valoarea celor 4 terenuri revendicate. Ei solicită, de asemenea, acordarea sumei de 4.800 euro fiecăruia dintre ei, cu titlu de daune morale, pentru suferința gravă suportată din cauză respingerii acțiunilor lor de către instanțele interne.

98. Guvernul se opune acestor solicitări. El subliniază că nicio instanță sau autoritate administrativă nu le-a recunoscut reclamanților dreptul la restituirea terenurilor în litigiu. În orice caz, el consideră sumă solicitată cu titlu de daune materiale prea mare în raport cu valoarea reală a acestor terenuri.

99. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul consideră că sumă solicitată este excesivă și că nu a fost stabilită nicio legătură de cauzalitate între pretinsul prejudiciu și o eventuală încălcare a dreptului de acces la o instanță al reclamanților. După părerea sa, o eventuală constatare a încălcării art. 6 § 1 din Convenție ar constitui în sine o reparație echitabilă satisfăcătoare.

100. Curtea observă că, în speță, singură bază pentru acordarea unei reparații echitabile constă în faptul că reclamanții nu au beneficiat de dreptul de acces la o instanță pentru a-și revendica bunurile imobile ca urmare a încălcării art. 6 § 1 din Convenție.

101. În ceea ce privește pretinsul prejudiciu material, Curtea nu poate specula asupra rezultatului la care ar fi condus acțiunile lor în revendicare dacă nu ar fi avut loc încălcarea Convenției. Așadar, nu este cazul să li se acorde o despăgubire cu acest titlu.

102. În ceea ce privește prejudiciul moral, Curtea apreciază că reclamanții au fost, foarte probabil, supuși unei frustrări din cauză respingerii acțiunilor lor în revendicare.

103. Statuând în echitate, Curtea consideră că trebuie acordată fiecăruia dintre reclamanți sumă de 1.000 de euro pentru daune morale.

B.Cheltuieli de judecată

104. Reclamanții solicită, de asemenea, rambursarea a 17.086 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în fața instanțelor interne și 1.650 EUR pentru cele suportate în fața Curții.

105. Ei și-au detaliat solicitările după cum urmează:

a) 78.879.800 lei (ROL) ca taxe de timbru și cheltuieli și sume plătite părților pârâte;

b)10.366 EUR cheltuieli de deplasare în scopul procedurilor interne;

c)24.760.000 ROL reprezentând costul a două expertize tehnice pentru identificarea terenurilor în litigiu;

d)54.600.000 ROL și 2.000 dolari americani (USD) pentru onorariile și cheltuielile corespunzătoare activității diferiților avocați în cadrul procedurilor interne;

e)38.100.000 ROL pentru onorariile și cheltuielile aferente activității avocatului lor în fața Curții.

106. Ei pun la dispoziție dovezi de plată pentru o sumă totală de 193.077.500 ROL și 2.605 mărci germane (DEM) corespunzătoare diferitelor cheltuieli menționate mai sus.

107. Guvernul se opune acordării sumelor solicitate cu titlu de cheltuieli suportate pentru cele două expertize tehnice, pe motiv că aceste expertize nu au fost nici puse la dispoziția Curții și nici depuse la dosarele procedurilor interne. De asemenea, Guvernul contestă suma solicitată cu titlu de cheltuieli de deplasare. În acest sens, el apreciază că reclamanții nu au dovedit că aceste deplasări au avut loc în interesul procedurilor interne.

108. În ceea ce privește celelalte cheltuieli, Guvernul nu se opune rambursării lor, cu condiția să aibă o legătură de cauzalitate incontestabilă cu cele 3 cereri prezentate Curții.

109. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-au stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil.

110. În speță, ținând cont de elementele aflate la dispoziția sa, precum și de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază ca rezonabilă acordarea în comun reclamanților a sumei de 6.000 EUR, cu toate cheltuielile incluse.

C.Dobânzi moratorii

111. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA HOTĂRĂȘTE ÎN UNANIMITATE:

1. decide să unească cererile;

2. declară cererile admisibile în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție, în măsura în care se referă la dreptul de acces la o instanță, și inadmisibile în rest;

3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție;

4. hotărăște:

a)ca statul pârât să plătească, în cel mult 3 luni de la data la care hotărârea va rămâne definitivă conform art. 44 § 2 din Convenție:

i) 1.000 EUR (una mie euro) fiecăruia dintre reclamanți;

ii) 6.000 EUR (șase mii euro) în comun celor 19 reclamanți cu titlu de cheltuieli de judecată;

iii) orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

b)ca sumele în discuție să fie convertite în monedă statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății;

c)ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de satisfacție echitabilă pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 14 decembrie 2006, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Bostjan N. Zupancic,

președinte

Vincent Berger,

grefier

Anexă

LISTA RECLAMANȚILOR

Cererea nr. 1.434/02

1. Adrian Lupaș, născut în 1935 și domiciliat la Munchen, Germania
2. Nicolae Lupaș, născut în 1933 și domiciliat la Dietzenbach, Germania
3. Ovidiu Lupaș, născut în 1934 și domiciliat la Unteraching, Germania
4. Ana Teodosiu, născută în 1937 și domiciliată la Munchen, Germania
5. Virginiu Lupaș, născut în 1938 și domiciliat la Munchen, Germania

6. Minerva Ionescu, născută în 1928 și domiciliată la București, România
 7. Nicolae Chirescu, născut în 1927 și domiciliat la București, România
 8. Dan Banciu, născut în 1947 și domiciliat la București, România
 9. Dorina Voinescu, născută în 1927 și domiciliată la Sibiu, România
 10. Sorina Moarcaș, născută în 1935 și domiciliată la Brașov, România
 11. Rodica Ionescu, născută în 1928 și domiciliată la Constanța, România
 12. Mihai Anton Ricci, născut în 1946 și domiciliat la la Varenne St. Hilaire, Franța
 13. Vândă Rosculeț, născută în 1949 și domiciliată la Brașov, România
 14. Eugenia Steflea, născută în 1920 și domiciliată la Sibiu, România
 15. Elisabeta Stoica, născută în 1956 și domiciliată la Vâlcea, România
 16. Diana Ruxandra Tomescu, născută în 1944 și domiciliată la București, România
 17. Teodor Grigoriu, născut în 1925 și domiciliat la București, România
 18. Ioana Greceanu, născută în 1955 și domiciliată la Milford, Statele Unite
 19. Dumitru Mircea Gheorghiu, născut în 1923 și domiciliat la București, România.
- Deoarece acest reclamant a decedat la data de 18 iulie 2002, cererea sa a fost continuată de soția sa și unică sa moștenitoare, doamna Maria Pusta, născută în 1925 și domiciliată la București, România.

Cererea nr. 35.370/02

Reclamanții sunt primii 5 reclamanți din Cererea nr. 1.434/02.

Cererea nr. 1.385/03

Reclamanții sunt aceiași reclamanți cu cei din Cererea nr. 1.434/02, cu excepția domnului Dumitru Mircea Gheorghiu. Deoarece acest reclamant a decedat la data de 18 iulie 2002, doamna Maria Pusta a introdus prezenta cerere în calitate de moștenitoare unică a soțului său.